

rit, tam citissimū sanus fiet. Illiterati uero hunc q̄q; dicendi morem nō curantes, dicunt: Quanto plus, aut quanto magis ederis ex Brassica, tanto citius sanus fies.

¶ QVAM citissime, tam maxime.

ET hic modus alter, non inelegantior superiore, non est prætereundus.

Idem Cato: Quā citissime conficies, tam maxime expediet.

Ibidem: Quā acerbissima olea erit, tam oleū optimū erit.

¶ QVOD te oro.

Modus est etiam Romani candoris plenus in particula Quod. Cum enim aliquid timentes narrabant, ac deinde ne quid tale eneniret, obsecrabant, Quod te oro dicebant: quod perinde est quasi, Quare te oro,

Terentius in Ecyra: Male metuo, ne Philomenæ magis morbus aggrauescat: quod te Aesculapi, & te salus nequid huius sit oro.

Horatius in epistola: Pol me miserum patrone uocares,

Si uelles inquit uerum mihi dicere nomen:

Quod te per genium, dextrāq; deosq; penates

Obsecro, & obtestor, uitæ me redde priori.

¶ RENUNCIARE. *weder boedscap bringen*

Quam diuersum est quod in bonis autoribus legimus in uerbo Renuncio, ab eo sensu qui passim uulgo celebratur: Est enim renunciare legationem, idem quod referre quid in legatione gestum sit.

Cicero in Philippica: Cum enim legati renūciauerint quod certe renunciabunt, non in uestra potestate, non in Senatus esse Antonium.

Ibidem

Ibidem: Nec uero dubito, quin si ille uir renunciare legationem potuisset, & reditus eius uobis gratus fuerit, & Rei publicæ salutaris futurus.

Varro de re rustica: Latis tabulis sortitio fit tribuum, ac cœpti sunt à Præcone renunciari, quem quæq; tribus fecerūt ædilem.

T. Liuius ab urbe condita: Hæc cum legatio renunciaretur.

Ibidem: Qui iussi erant legationem renunciauerunt.

¶ Renūciatur præterea Cōsul, Tribunus, aliū sūe magistratus: id est, declaratur factus Consul, Tribunus &c.

Cicero pro lege Manilia: Nam cum propter dilationē comitiorū ter Prætor primus Centurijs cūctis renunciatus sum.

T. Liuius ab urbe condita: Nec me contra Senatusconsultū Consulem renunciari patiar.

Asinius Pollio Ciceroni: Comitia biēniū biduo habuit, hoc est renunciauit, quos ei uisum est.

¶ REDIRE in gratiam.

Redire in gratiam: Modus est dicendi, quo significat aliquem ex discordia reconciliatum, in pristinam amicitiam redire.

Ci. de senectute: In gratiam iam cum uoluptate redeamus.

Idem quinto Ciceroni: Pompeius à me ualde contendit de reditu in gratiam, sed adhuc nihil profecit.

Idem De prouincijs consularibus: Iurauitq; in concione se in gratiam non rediisse.

Ibidem: Absens mecum summo suo beneficio redijt in gratiam.

Idem ad Atticum: Cum Luceio in gratiam redi.

Respōdere

¶ RESPONDERE ad rogatum.

Respondere ad rogatum, id est (quod satis per se noscit) cum quis rogat, quærit, petitue: & alter ad ea quæ rogatur respondet. Quod multi peruerso dicendi modo, respondere ad propositum dicunt. *atorden opt bescheyt*
Cicero pro L. Flacco: Nunquã nobis ad rogatum respõdent, semper accusatori plusquã ad rogatum.

¶ ROGET quis, dicat quis, petat quis.

Roget quis, Modus est loquendi politus, id est quod multi inepte dicunt: si aliquis me interrogaret, peteret, diceret. Terentius in Eunucho: Roget quis quid tibi cum illo?

¶ RESPECTVS. *syn anferunt*

Respectus mutato dicendi genere dici coeptus est hoc modo: Feci amicitiaẽ respectu: Feci respectu iusticiaẽ. quo loco Latinius diceretur: Feci amicitiaẽ causa uel ratioẽ: Feci ratione iusticiaẽ. Respectus autem nomen est, à Respicio ueniens, ut Conspectus à Conspicio, Perspectus à Perspicio, Circûspectus à circûspicio: Alio dicendi modo à Cicerone eloquentiaẽ principe usitato: qui de diuinatione, Remigem inquit quendam ex Quinqueremi Rhodiorum uaticinatum, madefactum iri minus triginta diebus Graciam sanguine, rapinas Dirachi, & conscensione in naues cum fuga, fugientibus miserabilem respectũ incendiõrum fore. Idem in Philippica quinta: Itaq; cum respectum ad senatum, & ad bonos non haberet: eam sibi uiam ipse patefecit, ad opes suas amplificandas. quam uirtus liberi populi ferre non posset.

Respectum dixit non haberet, hoc est non respiceret.

V Refecare

¶ RESECARE ad uiuum.

R Esecare ad uiuum est per translationem dictum ab ijs qui uel ungues usq; ad uiuum, uel arbores usq; ad radices resecant. Id postea dictum & ad eos transfertur, cū qd nimium ad regulam reuocamus. *to nōsse vhoertem*

Cicero de amicitia: Neq; id ad uiuū resecō ut ij, qui hęc subtilius differunt.

¶ SCRIBERE mea, tua, sua manu, non propria.

S Cribere mea manu, sua manu, non propria manu, quod nusq; apud bonos autores reperitur.

Cicero Attico: Anteq; aliquo loco confedero, neq; longas à me, neq; semper mea manu literas expectabis.

Eidem: Obsignaram iam epistolam meā, quā puto te modo perlegisse scriptam mea manu.

Eidem: Ipse in Tusculano me referre in commētarium mea manu uoluit, qd' idē in Asia mihi sua manu scriptū dedit.

Eidem: Nunquā ante arbitror te epistolam meam legisse, nisi mea manu scriptam.

Eidem: Hęc mea manu.

Eidem: Noli putare pigritia facere me, quod non mea manu scribam.

Eidem: Alteram tibi eodem die epistolam dictaui, & pridie dederam mea manu longiorem.

Ibidē: Accepi aliam alia iucundiolem: quæ quidem erant tua manu.

Idem Q. fratri: Cum scripsissem hęc infima, quæ sunt mea manu:

Ibidē: Hęc int' coenā dictaui Tirōi, ne mirere alia manu esse.

Idem.